

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.785 van 8 februari 2012
in de zaak A. 201.084/X-14.747.**

In zake : 1. Lodewijk JEKELER
 2. Monique LEPAGE
 3. Rudolf HAVERKORN VAN RIJSEWIJK
 4. Annemarie VAN BEUNINGEN
 5. Renaat CAPPELLE
 6. Monique ZWAENEPOEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Konstantijn Roelandt
 kantoor houdend te 1040 BRUSSEL
 Galliërslaan 33
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT

Tussenkommende partij :

de gemeente WEMMEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jens Debièvre en Caroline Segers
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Havenlaan 86, bus 113
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 juli 2011, strekt tot de cassatie van het arrest nr. S/2011/0060 van 7 juni 2011, van de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt verworpen van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 7 oktober 2010 houdende verwerping van het beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van 2 juni 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wemmel waarbij de

vergunning werd verleend voor het verkavelen van een grond in 5 kavels aan een ontworpen wegenis aan de Robberechtstraat te Wemmel, kadastraal bekend sectie A, nr. 219/z.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 26 juli 2011.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 15 september 2011 . De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie met een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2012.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Konstantijn Roelandt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, bestuurssecretaris Aurelie Van Meersel, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Caroline Segers, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. De verzoekende partijen hebben als antwoord op het verslag van het auditoraat, opgemaakt op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, een laatste memorie ingediend. Deze memorie is niet voorzien in het voornoemde procedurereglement en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet :

“4.1.1. Wettelijke bepalingen

Artikel 10 van de Grondwet bepaalt :

‘Er is in de staat geen onderscheid van standen.

De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld.

De gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd’.

Artikel 11 van de Grondwet bepaalt:

‘Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Te dien einde waarborgen de wet en het decreet inzonderheid de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden’.

Toelichting

Het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, veronderstelt dat elke burger die een schorsingsprocedure inleidt bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen op een gelijke wijze behandeld wordt.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen beschikt overeenkomstig artikel 4.8.3, §2 van de VCRO over de bevoegdheid om ambtshalve middelen in te roepen, voor zover zij de openbare orde betreffen.

Het gelijkheidsbeginsel vereist tevens dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen deze bevoegdheid in elk geschil op een zelfde en gelijke wijze uitoefent, zoniet worden sommige burgers (procespartijen) anders en dus ongelijk behandeld.

Welnu, de Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft volgend(e) middelen reeds ambtshalve ingeroepen in (een) arrest houdende verwerping van de schorsing bij gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij :

‘Overeenkomstig artikel 4.7.21, §1, eerste lid in fine VCRO onderzoekt de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid en neemt zij, gelet op artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

Overeenkomstig artikel 4.7.21, §8 VCRO schorst het indienen van een beroepsschrift bij de deputatie de uitvoering van de (door het college van burgemeester en schepenen verleende) stedenbouwkundige vergunning tot aan de betekening van de beroepsbeslissing aan de aanvrager. Overeenkomstig artikel 4.7.23, §5, eerste lid VCRO mag van een vergunning, afgegeven door de deputatie, gebruik worden gemaakt vanaf de zesendertigste dag na de dag van de aanplakking.

De aangehaalde artikelen bevestigen en verfijnen het beginsel van de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep als gevolg waarvan de overheid die in beroep uitspraak doet over een aanvraag zulks doet op grond van een eigen beoordeling van de aanvraag zonder daarbij gebonden te zijn door de argumenten die werden aangewend en door de adviezen die werden gegeven in de daaraan voorafgaande administratieve procedure.

Gegeven het voorgaande zal de deputatie, zodra zij een beroep tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk acht, een beslissing over de aanvraag moeten nemen en zal zij bijgevolg een stedenbouwkundige vergunning verlenen dan wel weigeren. Deze vergunningsbeslissing van de deputatie komt in voorkomend geval, wanneer het beroep ontvankelijk wordt bevonden, in de plaats van de conform artikel 4.7.21, §8 VCRO geschorste beslissing van het college van burgemeester en schepenen. Wanneer de deputatie daarentegen van oordeel is dat het beroep tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen onontvankelijk is, zal de betekening van deze beroepsbeslissing aan de aanvrager tot gevolg hebben dat de schorsing van rechtswege wordt opgeheven en dat de

vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen haar rechtskracht herneemt. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij, na te hebben geoordeeld dat het beroep van de verzoekende partijen op ontvankelijke wijze was ingesteld, in het beschikkende gedeelte van de bestreden beslissing het volgende bepaalt:

‘...
BESLUIT

Artikel 1 Het door de heer en mevrouw, te 3990 Peer ingesteld beroep wordt niet ingewilligd.

Vervolgens herneemt de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 31 mei 2010 houdende verlening van de stedenbouwkundige vergunning aan NV,, 1000 Brussel haar rechtskracht....’

In zoverre de verwerende partij bijgevolg enerzijds vaststelt dat het beroep van de huidige verzoekende partijen ontvankelijk is doch kennelijk als ongegrond moet worden verworpen en anderzijds van oordeel is dat hierdoor de beslissing van het college van burgemeester en schepenen haar rechtskracht herneemt en dus kennelijk zelf geen eigen beslissing over de aanvraag neemt, schendt de bestreden beslissing artikel 4.7.21, §1, eerste lid in fine VCRO, artikel 4.7.21, §8 VCRO, artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO en artikel 4.7.23, §5, eerste lid VCRO. (...).

Aangezien verwerende partij met het besluit van 7 oktober 2010 uitdrukkelijk de rechtskracht van de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Wemmel laat hernemen, is dit besluit evenzeer ontegensprekelijk genomen met schending van de artikelen 4.7.21, §1, eerste lid in fine VCRO, 4.7.21, §8 VCRO, 4.7.23, §1, eerste lid VCRO en 4.7.23, §5, eerste lid VCRO.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft ook volgend middel ambtshalve in een schorsingsarrest ingeroepen:

‘Eerste onderdeel

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat de deputatie haar beslissing over het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

In het licht van de formele en materiële motiveringsplicht, vereist artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO dat uit de bestreden beslissing zelf moet worden kunnen afgeleid of de deputatie bij het nemen van haar beslissing op gemotiveerde wijze is afgeweken van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dan wel of de deputatie zich op gemotiveerde wijze heeft aangesloten bij de visie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en zich de motieven van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar eigen heeft gemaakt.

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO veronderstelt met andere woorden dat zowel de feitelijk als de juridisch determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar worden opgenomen in de beroepsbeslissing zodat op basis van de beslissing zelf kan nagegaan worden of de deputatie haar beslissing daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik enig gewag maakt van het bestaan van een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Rekening houdend met wat hoger werd gesteld kan dit niet worden aanvaard. Hetzelfde geldt overigens evenzeer voor de omstandigheid dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zich gebeurlijk in het administratief dossier bevindt en aldus consulteerbaar is of was voor de partijen.

Aangezien in de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van het bestaan van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en het derhalve gissen is naar de feitelijke en juridische determinerende overwegingen uit het verslag, kan niet worden nagegaan of de verwerende partij haar beslissing daadwerkelijk op grond van vermeld verslag heeft genomen en hierbij eventueel andersluidende overwegingen op afdoende wijze heeft weerlegd, schendt de bestreden beslissing artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Aangezien uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of zij daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd genomen, minstens dat niet kan worden vastgesteld of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de determinerende overwegingen, zowel in feite als in rechte, van vermeld verslag, en dit ongeacht de aard en de draagwijdte ervan, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Opdat de verwerende partij een zorgvuldige beslissing zou kunnen nemen, dient zij de aanvraag aan een eigen, zorgvuldig en afdoend onderzoek te onderwerpen. Gelet op artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO kan niet worden betwist dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar hierbij een essentieel en noodzakelijk te onderzoeken aspect van het dossier is. Nu niet kan worden beoordeeld of het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar effectief in de besluitvorming van de verwerende partij werd betrokken moet dan ook tot het kennelijk onzorgvuldig karakter van de bestreden beslissing worden besloten' (...).

Nergens wordt in het besluit van verwerende partij d.d. 7 oktober 2010 melding gemaakt van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Er kan dus onmogelijk worden beoordeeld of dit verslag effectief in de besluitvorming van verwerende partij werd betrokken.

Het ambtshalve middel is ook in casu van toepassing.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft voormelde middelen in het bestreden arrest niet opgeworpen, terwijl (zij) dit in sommige arresten houdende verwerping van de vordering tot schorsing, wél gedaan heeft. Een redelijke of wettelijke grondslag voor deze ongelijke behandeling, lijkt niet voorhanden.

De inroeping van een ambtshalve middel is nochtans van belang voor het verdere procesverloop aangezien de vergunninghouder die in kennis is gesteld van de onwettigheid van zijn vergunning d.m.v. een door de Raad

voor Vergunningsbetwistingen ingeroepen ambtshalve middel, niet geneigd zal zijn om zijn vergunning uit te voeren, minstens wordt hij hierdoor beïnvloed. De vergunninghouder kan onmogelijk nog beweren dat hij niet kon weten of vermoeden dat zijn vergunning onwettig was.

Ook ten aanzien van de vergunningverlenende overheid heeft de inroeping van ambtshalve middelen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen een effect. Immers, elke redelijke overheid zou op basis van een dergelijk arrest overwegen om zijn beslissing in te trekken.

Verzoekende partijen worden niet gelijk behandeld met andere procespartijen wiens schorsingvordering wordt afgewezen omdat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet wordt bewezen, maar waarbij de Raad voor Vergunningsbetwistingen in hetzelfde arrest de onwettigheid van de bestreden beslissing via ambtshalve middelen blootlegt, terwijl dit bij hen niet gebeurt. In casu dient dan ook een heroverweging te gebeuren waarbij voormelde middelen ambtshalve worden opgeworpen.

Het middel is gegrond”.

Beoordeling

5. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen respectievelijk :

“Art. 10

Er is in de staat geen onderscheid van standen.

De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld.

De gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd”,

en

“Art. 11

Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Te dien einde waarborgen de wet en het decreet inzonderheid de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden”.

6. Deze grondwetsbepalingen zijn gericht tot de wetgevende en de uitvoerende macht.

De rechter moet de hem voorgelegde geschillen beslechten aan de hand van de bestaande rechtsregelen en algemene rechtsbeginselen.

Het middel roept niet de schending in door de bestreden uitspraak van een andere rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel dan de ingeroepen grondwetsbepalingen.

Het middel kan dan ook niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 2.1.2, § 7, 4.3.1, § 2 en 4.8.13 VCRO, alsook uit de schending van het gezag van gewijsde en het rechtszekerheidsbeginsel :

“4.1.1 Wettelijke bepalingen

Artikel 2.1.2, §7 van de VCRO bepaalt:

‘§7. De ruimtelijke structuurplannen vormen geen beoordelingsgrond voor vergunningsaanvragen, noch voor het stedenbouwkundig uittreksel en attest’.

Artikel 4.3.1, §2 van de VCRO bepaalt:

‘§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

De Vlaamse Regering kan, thematisch of gebiedsspecifiek, integrale ruimtelijke voorwaarden bepalen, ter beoordeling van de inpassing van welbepaalde handelingstypes, of van handelingen in specifieke

gebieden, in een goede ruimtelijke ordening, onverminderd strengere planologische voorschriften of verkavelingsvoorschriften’.

Artikel 4.8.13 van de VCRO bepaalt:

‘In elke stand van het geding kan de voorzitter van de Raad, evenals de door hem gemachtigde raadsleden, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing schorsen bij wijze van voorlopige voorziening. De schorsingsbeslissing wordt ambtshalve of op verzoek genomen’.

4.1.2 Toelichting

Het bestreden arrest steunt ter verwerping van de schorsingsvordering van verzoekende partijen onder meer op volgende motieven :

‘Het door alle verzoekende partijen aangevoerde nadeel met betrekking tot de aantasting van de bestaande rust en kalmte in hun verkaveling langsheen de Lindendreef is niet ernstig. De verkaveling langsheen de Lindendreef bestaat reeds meer dan 40 jaar en er valt niet te ontkennen dat de beleidsvisie inzake woondichtheid gedurende deze jaren grondig is gewijzigd. De tendens tot verdichting zoals voorgeschreven in het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen werd in de ontworpen verkaveling vertaald naar een woningdichtheid van 11 woningen/ha, daar waar het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen zelfs 15 woningen/ha toelaat in het buitengebied.

Uit het momenteel nog onbebouwd terrein kunnen de verzoekende partijen geen verwachtingen putten die in strijd zouden zijn met het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen.

Gelet op de wijzigingen die de verkavelingsaanvraag reeds heeft ondergaan is een verkavelingsontwerp voor 5 loten met een woningdichtheid van 11 woningen/ha in een bestemmingszone van woongebied aanvaardbaar.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partijen niet concreet maken hoe een lage woningdichtheid zich garant zou stellen voor rust en kalmte in een woonwijk.

Als algemeen nadeel voeren de verzoekende partijen tevens aan dat zij geen mooi uitzicht meer zullen hebben op de bestaande boomgaard. De verkavelingsvergunning heeft betrekking op een perceel dat gelegen is in een woongebied en deels omgeven is door percelen met woningen. Het is aannemelijk dat de verzoekende partijen dit uitzicht zullen verliezen als de bestreden verkavelingsvergunning ten uitvoer wordt gelegd. Het aangevoerde nadeel moet evenwel, om in aanmerking te kunnen worden genomen, zijn rechtstreekse oorzaak vinden in het bestreden besluit. De percelen waarvoor de verkavelingsvergunning is verleend, (zijn) volgens het gewestplan gelegen in een woongebied. Deze bestemming maakt het mogelijk dat het terrein op een bepaald ogenblik bebouwd wordt en dat de verzoekende partijen daardoor hun uitzicht over de nu bestaande boomgaard verliezen. Het enkele verlies van het uitzicht op de bestaande boomgaard is dus geen nadeel dat zijn rechtstreekse oorzaak vindt in het bestreden besluit. De verzoekende partijen hebben in de gegeven omstandigheden geen aanspraak op het onbebouwd blijven van het betrokken terrein of op

het behoud van het mooie uitzicht op de boomgaard op dat terrein. De omstandigheid dat de boomgaard deel uitmaakt van een architecturaal geheel doet geen afbreuk aan deze vaststelling' (...).

In zijn arrest gaat de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij de beoordeling van het MTHEN van verzoekende partijen er vanuit dat zij voor de bebouwbaarheid van een aanpalend perceel maar moeten rekening houden met de normen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en dat bijgevolg een bebouwingsdichtheid die daar mee strookt, nooit een ernstig nadeel kan uitmaken. Zij zou bijgevolg geen rechten kunnen putten uit de bestaande toestand.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen trekt deze redenering nog eens door te overwegen dat er 'tussen de grenslijn van dit perceel 216/m en de bouwzone van het lot 5 van het verkavelingsontwerp er een zijdelingse bouwvrije strook (is) voorzien van 5 meter, wat, gelet, op de bestemming in een voor woningbouw bestemd gebied, als voldoende mag beschouwd worden, gelet op de huidige tendens tot verdichting' (...).

Welnu, deze redenering strijdt volkomen met artikel 2.1.2, §7 van de VCRO dat uitdrukkelijk bepaalt dat een ruimtelijk structuurplan geen beoordelingsgrond kan vormen voor vergunningsaanvragen. Bovendien bepaalt artikel 4.3.1, §2 van de VCRO dat de vergunningverlenende overheid in de eerste plaats wél moet rekening houden met de in de omgeving bestaande toestand.

Bijgevolg is het arrest genomen met schending van de artikelen 2.1.2, §7 en 4.3.1, §2 van de VCRO.

Het eventuele argument dat men beleidsmatig gewenste ontwikkelingen uit het RSV in rekening mag brengen, gaat niet op, want deze visie is onverenigbaar met die verplichting om in de eerste plaats rekening te houden met de onmiddellijke omgeving. De verdichting in het RSV is trouwens een algemeen principe dat geldt voor het gehele Vlaamse grondgebied, waarbij geen rekening gehouden werd (met) een concrete toestand. De Minister heeft dus zeker niet bedoeld dat verdichtingsnormen zomaar overal en op elke plaats blindelings kunnen worden toegepast. Dit zou immers het principe van de goede ruimtelijke ordening, waarbij men oog dient te hebben voor de concrete omgeving, volledig onderuit halen en zorgen voor een plaatselijke 'wanorde' met alle mogelijke woningdichtheden door elkaar... Een dergelijke toepassing maakt een goede ruimtelijk ordening waarbij de gesteldheid van de plaats op concrete wijze dient te worden onderzocht, volstrekt zinledig.

Het bestreden arrest steunt dan ook op een niet correcte toepassing van de artikelen 2.1.2, §7 en 4.3.1, §2 van de VCRO.

Verbazingwekkend is het feit dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen voor een correcte toepassing van artikel 4.8.13 van de VCRO verwijst naar de Parlementaire Werkzaamheden :

'In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627)'.

Welnu, Uw Raad heeft reeds met een arrest van 13 oktober 2009 (...) een verkaveling die identiek dezelfde nadelen berokkent als deze die met besluit van verwerende partij d.d. 7 oktober 2010 vergund werd, geschorst. De ingeroepen nadelen werden door Uw Raad wél ernstig bevonden:

‘10.2. Het gegeven dat, gelet op de gewestplanbestemming ‘woongebied’, de verzoekende partijen hoe dan ook enige bebouwing moeten kunnen verdragen, impliceert niet dat het te dezen aangevoerde nadeel niet zou voortvloeien uit de eigen karakteristieken van hetgeen door het bestreden besluit wordt vergund. De eerste verwerende partij gaat eraan voorbij dat de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning de rechtsgrond vormen voor later af te leveren stedenbouwkundige vergunningen. De aangevoerde nadelen vinden aldus hun rechtstreekse oorzaak in de verkavelingsvergunning.

De tweede verwerende partij gaat eraan voorbij dat het voor een particulier steeds moeilijk is om juridisch het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat te verkrijgen.

De derde en de vierde verzoekende partijen voeren in hun uiteenzetting voldoende concrete gegevens aan die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in hunnen hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals dit is bedoeld door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State’ (...).

Aangezien in de Toelichtende Memorie wordt gesteld dat het ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ mag worden begrepen zoals dat wordt gehanteerd binnen de schorsingsprocedure bij de Raad van State en Uw Raad reeds een oordeel geveld heeft over het ‘ernstig karakter’ van de nadelen die derde en vierde verzoekende partijen ingevolge de verkaveling van de ingesloten ‘enclave’ zullen ondergaan - deze zijn identiek aan de nadelen die werden ingeroepen in de schorsingsprocedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen - schendt de Raad voor Vergunningsbetwistingen artikel 4.8.13 van de VCRO, het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad d.d. 13 oktober 2009 en het rechtszekerheidsbeginsel door de vordering van derde en vierde verzoekende partijen te verwerpen wegens gebrek aan een MTHEN.

Het middel is gegrond”.

Beoordeling

8. De artikelen 2.1.2, § 7, 4.3.1, § 2, en 4.8.13 VCRO, bepalen respectievelijk :

“Art. 2.1.2.
(...)

§7. De ruimtelijke structuurplannen vormen geen beoordelingsgrond voor vergunningsaanvragen, noch voor het stedenbouwkundig uittreksel en attest’,

‘Art. 4.3.1.

(...)

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

De Vlaamse Regering kan, thematisch of gebiedsspecifiek, integrale ruimtelijke voorwaarden bepalen, ter beoordeling van de inpassing van welbepaalde handelingstypes, of van handelingen in specifieke gebieden, in een goede ruimtelijke ordening, onverminderd strengere planologische voorschriften of verkavelingsvoorschriften’, en

‘Art. 4.8.13.

In elke stand van het geding kan de voorzitter van de Raad, evenals de door hem gemachtigde raadsleden, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing schorsen bij wijze van voorlopige voorziening. De schorsingsbeslissing wordt ambtshalve of op verzoek genomen”’.

9. De door de verzoekende partijen gewraakte passages uit de bestreden uitspraak kaderen in het onderzoek door de eerste rechter, van het vervuld zijn van de schorsingvoorwaarde betreffende de “voorkoming van een moeilijk te herstellen nadeel” zoals opgenomen in artikel 4.8.13 VCRO.

De cassatierechter treedt niet in de feitenbeoordeling door de eerste rechter.

Het cassatiemiddel is dan ook niet ontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het motief van de bestreden uitspraak betreffende “de huidige tendens tot verdichting”.

10. In zoverre het middel kritiek levert op het motief dat “uit het momenteel nog onbebouwd terrein (...) de verzoekende partijen geen verwachtingen (kunnen) putten die in strijd zouden zijn met het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen” is het middel niet ontvankelijk, alleen al omdat er niet wordt in uiteengezet hoe de artikelen 2.1.2, § 7, en 4.3.1, § 2, VCRO, die betrekking hebben op het verlenen of weigeren van vergunningsaanvragen, tot gevolg zouden hebben dat de rechter ter beoordeling van het “moeilijk te herstellen nadeel” veroorzaakt door de uitvoering van een vergunning niet zou vermogen te oordelen dat verzoekende partijen geen verwachtingen kunnen putten die in strijd zijn met het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen.

11. Het “arrest van 13 oktober 2009” waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, betreft een arrest van de Raad van State dat uitspraak doet over een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere akte - nl. van 14 januari 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wemmel- dan deze die het voorwerp uitmaakt van het geding dat geleid heeft tot de bestreden uitspraak. Alleen daarom al valt niet in te zien hoe “het gezag van gewijsde” ervan of het “rechtszekerheidsbeginsel” zouden kunnen geschonden zijn door de bestreden uitspraak. De vragen of de verschillende akten al dan niet hetzelfde voorwerp hebben en of de omstandigheden dezelfde zijn en inmiddels niet zijn gewijzigd, zijn feitelijke kwesties waarmee de cassatierechter zich niet vermag in te laten.

12. Het middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 1050 euro, ieder voor een zesde.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht februari 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens